

Gullörn og bláfugl

Benedikt Gröndal

Íslenskt þjóðlag

Gekk ég úti í skóg - i en kom - ið var kvöld,
Leit ég upp á grein - ar og leit, þar skrítn - a þjóð:
kol - dimm - an lék sér um geisl - ann - a tjöld,
Lit - fagr - a söng - fugl - a, rauð - a sem blóð,
sól - in var að hníg - a í haf - blá - an reit,
gul - a, svart - a, hvít - a og græn - a og blá,
hljóð - leg - a nótt - in á jörð - in - a leit.
glóðu þeir í lauf - i sem eð - al - stein - ar smá.

*Gula, svarta, hvíta - nei, enginn þeirra er minn,
ekki list mér á þig, hópurinn þinn.
Fagurt gullu hljóðin í fuglanna sveim,
fegra en gígjustrengir í mannanna heim.*

*Fagurt gullu hljóðin en fegurst kvað þó sá
fuglinn sem ég leit þar með kambinum á!
Fagurskærir litirnir ljómuðu í sól,
ljósaafið bylgjaði um himnanna ból.*

*Fagurskærir litirnir ljómuðu um hann,
ljósblár sem alda um sjávarins rann,
dökkbláir sem himininn um heiðskæra stund.
Hann sá ég um kvöldið í þögulum lund.*

*Dökkbláir sem himininn og dýrðlega skein
dálitlum á fuglinum litaprýðin hrein;
blár var hann að framan en bakið dekkra þó,
burstaði hann fjaðrirnar með nefinu og hló.*